

ÇAĞDAŞ ARAP ŞİİRİNİN ÖNCÜLERİNDEN FADVÂ TUHKAN VE ŞİRLERİNDE YALNIZLIK VE HÜZÜN TEMASI

Abdullah KIZILCIK*

Özet

Bu makale, XX. yüzyıl Arap şiirinde ‘Şâirlerin Anası’ sayılan Filistinli şair Fedvâ Tukan’ın dramatik hayatı ve buna paralel olarak şîrlarinde yer verdiği özellikle yalnızlık ve hüzün türünden ömekler yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Fedvâ Tukan, Modern Arap şîiri, Şâirlerin Annesi.

THE MOTHER OF POETS’ FEDVÂ TUHKAN AND HIS SOME QASIDES ESPECIALLY IN DRAMATIC THEME LYRICS

Summary: This study contains some knowledges concerning the famous poet, is accepted ‘the Mother of Poets’ Fedvâ Tukan who lived in Phaesten and his some Qasides especially in dramatic theme lyrics and its translations.

Keywords: Fedvâ Tukan, Poem, the Mother of Poets.

Rivayetler farklı olsa da Arap edebiyat tarihçileri şair tabakalarını cahiliye dönemi, İslam’ın ilk dönemi, Emeviler dönemi, Abbasiler dönemi ve de modern dönem olmak üzere beş kısımda ele almaktadırlar¹.

Bunlardan modern dönem Arap şîiri 1798 yılında Napolyon’un Misir’ı işgalî ile başlamıştır. Bu dönemde itibaren kütüphanelerin kurulması, kitap ve diğerleri,

dergi yayımı için matbaanın yaygın bir şekilde kullanılması, modern okulların açılması ve Avrupa’ya bilim heyetlerinin gönderilmesi gibi faktörler neticesinde² modern Arap şîirinin şekil ve muhtevasında da bir takım değişiklikler olmuştur.

XX. Yüzyılın ilk yarısı, şekil açısından olmasa bile içerik açısından modern şîirin içeriğinin değiştiği dönemdir³. Bu dönemde dil, anlatım ve düşünüm biçimleri aynı olmasına rağmen konular artık toplumsal içeriklilik olmaya başlamıştır. Bu dönemdeki değişimin en önemli nedeni siyasetin, toplumun ve de düşüncenin değişimeleridir⁴.

Bu yüzyılın ikinci yarısı ise sekilde birlikte şîirin içeriğin de değiştiği bir dönemdir. Özellikle II. Dünya savaşından itibaren şâirler artık şîirde şekil güzelliğini de bir tarafa bırakmış ve kendilerine şekil olarak serbest şîiri, konu olarak da daha çok hayat ve ölüm (yendiden dirilis), gurbet, yalnızlık ve hüzün veya hepsini bir arada tema olarak şîrlarında işlemeye başlamıştır. Amaçları da süslü sözlerden çok sembollerle dolu ifadeler olmuştur⁵.

Arapçada eş-şîr el-hur olarak bilinen serbest şîir, şekil bakımından düz yazdır ayrılmır. Nitekim simîr vezinlerle söyleşen ve vezinlerin varlığı önemli bir husustur. Serbest şîirde tek bir kafîye zorunluluğu bulunmadığı gibi durak sayılan da değişkendir⁶.

Modernleşme hareketinin yansımalarının devam etmesi ve özellikle Lübnan göçmenlerinin kuzey Amerika gibi bölgelere göç etmeleriyle göç edebiyati ortamında serbest şîirden daha ileri bir aşamaya geçilmiş ve düzyazı şîiri ortaya çıkmıştır. Ancak bu çeşit şîir henüz olgunlaşmamış ve de bu tür yaklaşımlar edebî çevrelerden tenkit görmüştür. Nitekim makalemize konu olan Fedvâ Tukan da düz yazı şîirinin Arap şîiri için geçerli olamayacağını savunanlar arasındaur. Ayrıca o, batı edebiyatını alternatifsız hareket noktası kabul etmektedir⁷.

² Celâl el-Hayât ve diğerleri, *a.g.e.*, s. 15.; Ahmet Kazam Ürun, *1876-1932 Msîr’da Bir Türk Şair: Ahmed Şeyki*, İstanbul 2002 (Kâknîs Yayınları), s. 11-29.

³ Mehmet Yalâr, *Modern Arap Şîiri*, Bursa 2003 (Arasta Yayınları), s.129-131.

⁴ Abâus Ahmed, el-Haraketü'l-Fikriyye ve l-edebî'l-Arabî el-hadîs (nşr. Dâr es-Sekâie), Beyrut, *İsiz*.

⁵ Abâus Ahmed, *a.g.e.*, s. 449-450.; F. Betül Üyûmez, Modern Arap Şiirinde Temmuz Akımı, *Sâritât Mecmâsi* XI/2007-2, İstanbul 2009, s. 98-99.

⁶ Mehmet Yalâr, *a.g.e.*, s. 142-158

⁷ *a.g.e.*, s. 173

* Doç. Dr. Abdullah Kızılıçık, İÜ Edebiyat Fakültesi, Arap Dilî ve Edebiyatı Anabilim Dalı
1 Ömer Ferîh, *el-Mînhâc fi'l-Edebi'l-arabi ve Târihihi*, Beyrut, *İsiz*, s. 6; Celâl- el-Hayât ve diğerleri,
Târihi'l-Edebi'l-Hadîs, Bağdat 1972 (îşşad Matbaası), s. 6-7.

Arap şiirinde iraklı şairlerden Nazik el-Melâiké, Bedr şâkir el-Seyyâb ve ‘Abdulvehhâb el-Beyâtî, özellikle II. Dünya savaşından sonra serbest şiirin öncüleri kabul edilmektedir. Filistinli şair Fedâ Tuken ile Nizar Kabbâni serbest şiirin öncülerinden sayılmalarına rağmen onlar, Arap şiirinin vezinsiz ve kafiyesiz olamayacağını savunmaktadır. Özellikle Fedâ Tuken klasik beyit yapısına karşı çıkmakla birlikte vezinsiz şiir söyleyenlerin yeteneğinden olduklarını iddia etmiş ve bütünüyle vezinsizliğin şiirde başboşluğa neden olacağını, bu nedenle de şiirin nesirden farklı olması gerektiğini savunmuştur⁸.

Filistinli şair Tuken XX. yüzyılda ölümler ve ayrıtlıklarla dolu şiirler söyleyen önemli şairlerden birisidir. Şimdi kısaca onun hayatını ele alıp, şîrlarından örnekler verelim:

1. HAYATI

Fadâ Tuken 1917 yılında Filistin’de Nablus’ta doğdu. *Ekonomin* ve siyasal bakımdan etkili, zengin bir aileye mensuptu. Kadının toplumsal hayatı katılmamasına anlayışla bakılmadığı için istediği gibi bir öğrenim göremedi. O da kendi kendisini yetiştirdi.

Bir yandan da aynı zamanda şair olan abisi İbrahim Tuken’ın etkisiyle şire yöneldi. Facialar, ötüler, yoksunluklar, ayrıllıklar ve öfkelerle beslenen bir şiir meydana getirdi. Bu şekilde kardeşi İbrahim Tuken’ın (1905-1941) şârlığı de ona yol göstermiş oldu. Kendisinden 12 yaş büyük olan ağabeyi için ‘Kardeşim İbrahim Tuken’ adlı bir kitap da hazırladı (1946).

1930’ların sonu ile 1940’ıann başında *Misir*, *Irak* ve *Lübnan* basınlarda şîrleri yayıldı. 1948 felaketinden sonra siyasetle ilgilenmeye başladı. 60’ların başında *London*'a gitti. Orada geçirdiği iki yıl, şirine de, kişiliğine de çok şey kattı. 1967’deki İsrail saldırısı ve işgalî hayatında yeni bir kurılmaya yol açtı.

Sekiz şiir kitabı yayıldı: 1. Günlerle Yâhîz 2. Onu Buldum 3. Sevgi Ver Bize 4. Kapalı Kapının Önünde 5. Gece ve Athilar 6. Dünyanın Dorugunda Tek Başma 7. Temmuz ve Başka Şey 8. Son Ezgi.

İlk dört kitabı, daha çok bireysel ve romantik temalarla örtülümsüzen Gece ve Athilar’dan başlayarak diğer eserleri toplumsal temalara yöneliklerdir. Düzeyi olarak sadece hayatından kesitler sunduğu otobiyografik iki esere de imza attı: ‘Dağ Yolculuğu, Zor Yolculuk’ (1993).

Arap ülkeleri ve Filistin çapında birçok ödile layık görülen Fadâ Tuken, Iraklı Nazik el-Melâiké ile birlikte yeni Arap şiirinin önemli kadın şîrlarından biri oldu. Dilimin sağlamlığıyla olduğu kadar, kadının geleneksel konumunu soruluyan, yeni ve güçlü bir kadın kimliği sunan tutumuya da dikkat çetti. Sevgiyi kadının gücü bîldi. Kendi çevresinde odaklanan duygulu, eżgili bir sesi vardı⁹.

Fedâ Tuken 12 Aralık 2003 tarihinde 86 yaşında iken toprağındâ öleyim dediği Filistin’de vefat etti. Kabrinin başında aşağıdaki mîsrâlar yer almaktadır:

كَفَانِيْ أَمُوْثُ عَلَيْهَا وَأَذْفَنْ فِيهَا
وَتَحْتَ شَرَاهَا أَذْوَبُ وَأَفْنِيْ
وَأَبْعَثُ حُسْبَانًا عَلَى أَرْضِهَا
وَأَبْعَثُ زَهْرَةً
تَعْبِيْ بِهَا كَفَ طَلْفٌ تَمَثَّلُ بِالْأَدْبِيْ
كَفَانِيْ أَنْظَلَ بِحَضْنِيْ بِلَادِيْ
ثَرَابًا، وَعَسْبَبًا، وَزَهْرَةً 10.

Toprağındâ öleyim yeter bana,

Orada görmüleyim,

Altında eriyip yok olayım.

Dirileyim bir ot olarak,

Bir çiçek olarak,

*Ülkemin yetiştirdiği bir çocuğun avcısı degsin ona,
Yeter ki ülkemin kucagında olayım.*

⁸ a.g.e., s. 143, 183

⁹ Nuri Pakdil ‘Çağdaş Arap Şiiri’ ‘güldeste Arap Şiiri’ adıyla ikti cilt halinde yayıldı: Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara, 1998.

¹⁰ Bk. <http://uqu.edu.sa/page/ar/37674>; <http://www.sama3y.net/forum/showthread.php?t=44700>

*Bir toprak
Bir ot,
Bir çiçek olarak.*

2. Fedâ Tu坎’ın Şiirlerinde Yahîzlik ve Hüzün Teması

Fedâ Tu坎 1948 Filistin trajedisini bizzat yaşayan hüzünlu bir şairdir. Bu nedenle onun şiirlerinde Filistin dramı birinci sıradaki yerini korumaktadır¹¹.

Mahmud Dervîş ‘büyük kız kardeşim’ ‘ablam’ dediği Fedâ Tu坎’ın şiirini de, kişiliği kadarince bulmakta, her Filistinlide onun şiirinden bir şeyle bulunduğu söyлемektedir¹². Filistin’e olan aşkını yukarıda geçen dizelerde de görüldüğü gibi şu şekilde dile getirmiştir.

Toprağında öleyim yeter bana,

Orada görmüleyim,

Altında eriyip yok olayım.

Dirileyim bir ot olarak,

Bir çiçek olarak,

Ülkemin yetiştirdiği bir çocuğun avcunu değişin ona,

Yeter ki ülkenin kucağında olayım.

Bir toprak

Bir ot,

Bir çiçek olarak.

Bu acısına bir de Kardeşi İbrahim Tu坎 ölümü eklenince Fedâ Tu坎’ın hüzünü iyice artar. Nitelikim ilk divanı olan ‘Günlerle Yahîzim’ adlı divanında aşağıdakî kasidesinde alınan mîstralar onun bu hüzünlü ruhunu yansıtmaktadır:

حَيَاتِيْ نُمُوعُ
وَقَلْبِيْ وَلُوعُ
وَشَوْقُ ، وَدِيَرَانِ شِعْرُ ، وَعُودٌ
حَيَاتِيْ ، حَيَاتِيْ لَسَّى كَفَهَا
إِذَا مَا تَلَّا شَيْئًا عَلَى ظَلَّهَا
سَيِّفِيْ عَلَى الْأَرْضِ مِنْهُ صَدَى
بِرَدَدَ صَوْتِيْ هَنَّا مُنْشَدًا
حَيَاتِيْ نُمُوعُ
وَقَلْبِيْ وَلُوعُ
وَشَوْقُ ، وَدِيَرَانِ شِعْرُ ، وَعُودٌ

Hayatım, hayatım hepsi üzüntü,

Yarın, gölgesi kaybolduğu zaman,

Hayatımdan hoş bir sedâ kalacak,

Sesim burada şire devam edecek.

Hayatım göz yaşlı,

Kalbimde aşk,

İstek, şiir divanı ve ud,

İşte gençliğim.

Ardında üzüntülerin suladığı bir geçlik,

Hayat kendisine doğru çagırdığı zaman.

Arzularımı bin kelepçe bağladı,

Ve onu bin adet rezil kelepçe kuşattı.

Azapta bir gençlik,

¹¹ Abâ ‘Ùd Ammed, a.g.e., s.465.
¹² Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara, 1998.

Gurbete mahkum,

Onun bu şirini okuyan içinde esen yalnızlık ve hüzün firtınasını esen bir şairi duyar ve romantizmin zirvesini hisseder.

Niteki Fedvâ Tuğra kardeşinin ölümüne de şu misralarıyla ağit yakar:

أَلِيْ رُوْحٌ شَقْقِيْ إِلِيْ أَهِيمْ
أَخِي ! "يَا" أَحَبْ بِنَاءِ بَرْفٍ
عَلَى شَقْقِيْ مُفْلَحًا بِالْحَسَانِ
أَخِي إِلَّا نَجْوَاهِيْ مَهْمَا ارْتَهَنَتْ
بِقِيدِ الْمَكَانِ وَقِيدِ الرَّزْمَانِ
أَحْقَافِ يَحْوُلُ الرَّدَى بَيْنَنَا
وَيَقْصِلِيْ عَنْكِ سِجْنِ كِيَارَابِيْ
قَمَالِيْ إِذَا مَا ذَكَرْتُكَ أَشْهُرُ
إِنْكِ حَوْلِيْ بِكِلِّ مَكَانِ
أَحْسَ شُوْجُونَكَ أَوْمَنْ أَنْكِ
تَسْمُعُ صَوْتِيْ هَنَّا وَرَأْيِيْ
وَفِي شَقْقِيْ سُؤَالٌ كَيْبِيْ :
أَخِي أَرَأَيْتَ الْفَقْرِيْةَ كَيْفَ
أَنْتَهُ ، أَرَأَيْتَ الْمَصِيرَ الرَّهِيبَ
أَذْكُرُ إِذْ أَنْتَ تُرْسِلُ شِعْرَكِيْ
بِطَهْرِيِّ الْحَمَّ عَاصِفًا مِنْ لَهِيبِ
شَحَرِ هُمْ مِنْ هَوَانِ الْمَلَى 13

Ey Kardeşim İbrahim 'in ruhuna !

Kardeşim, 'Ey' en sevimli nida,
Dudaklarında uçan, şefkat dolu,
Sana söyleyecek sözlerim var,
Her ne kadar sen kara toprakta,
Zamandan ve mekandan kayıtsız olsan da,
Doğru mu ölüm engel aramızda,
Varlığım esaret altında, senden ayri,
Seni hissettiğim sürece, bunda bana ne!
Sen her yede benim gücüm sün,
Varlığımlı hisseder, sana güvenirim,
Burada sesimi duyuyor ve beni görüyorsun.
Su mahzun soru dudaklarında:
Kardeşim ! nasıl bitti mesele,
gördün mü korkunç somu!
Hatırlar mısır saçları dalgalandırırken,
Hummayı şiddetlenirken ateşten gizler.
Onları malın ortasından sakndırırsın,
Sanki sen gayb levhaların okursun.

İkinci divanı olan 'Onu Bulдум' adlı divannandan:

أَنَا فِي الزَّوْرَقِ رُوحٌ طَافِ
فِي زُورَقِهِ مَعَهُ وَحْدَيْهِ
وَيَنْبِيَ رَاعِشَةً عَائِنَّهِ

فِي الْغَابِ الْحُشْرِيِّ الْجَدْعُ
الْكُونِ تَجْمَعُ فِي عَيْنِينِ
رُوحِي غَارِقٌ فِي تَجْمِينِ
عَبْرَتْ قَنْرَةً
بَيْسَابُ ، بَيْرُفْ صَدَنِي نَبْرَهُ

نَبْرَةً صَوْتٍ حَلَوْ عَذْبُ
إِنَّا أَنَا ضَقْتُ بِأَغْلَانِ حُبِّي
وَثَرَثَ عَلَيْهَا وَثَرَثَ عَلَيْهِ
فَلَادُ تَعْظِنْيِي أَنْتَ حَرِيشِي
وَقَلْبِي قَلْبِي امْرَأَةً
مِنَ الشَّوْقِ ... يَعْشِقُ حَسَّ
وَبِوْرَنْ فِي حُبِّهِ بِالْعَيْدِ 14

Sandalda yüzen bir ruhum,
Sandalında onunla beraber yalnızım,
Ellerim titriyor, sonra kayboluyor,
Issız balta girmemiş ormanda,
Seygi kelepçelerim siktığında,
Sen o kelepçeyi gevşetin, ben de seni.
Özgürliğimi sen sakın verme bana!
Kalbim bir kadın kalbi,
Özlenimden dolaylı... ölene kadar aşık
Seygisinin kelepçelerde olduğunu inanır.

Yukarıdaki beyitlerde Fedvâ Tuğra issız bir ormanda kedini yalnız hissetmektedir. Ancak bu yalnızlığı ondaki sevgiyi yok etmez. O, kelepçelerinin gevşetilmemesini, hatta ne kadar çok sıkılsa sevgisinin o derece artacağından söz etmektedir.

III. divanında ‘Vefâ Efsanesi’ (ustûratu’l-vefâ) adlı kasidesinde duygudulu şu ifadeleri terennüm ederek şiirine başlar:

وَتَسْأَلُ : أَيْنِ الْقُرْفَاءُ ؟
أَمَا مِنْ وَقَاءِ ؟ !
وَأَضْحَكَ فِي وَجْهِكَ الْمُتَجَهِّمُ
أَسْأَلُ مِثْلَكَ :
أَيْنِ الْلَّوْفَاءُ ؟
وَمَلَأَ رَعْنَاءَ عَنِ الْأَوْقَاءِ ؟
وَأَيْنِ هَوَالَّقَ الْقَدِيرُ ،
وَأَيْنِ النَّسَاءُ . . .
مَيَاثُ النَّسَاءِ الْلَّوَاتِي حَبِبْتَهُ
وَكُلُّ امْرَأَهُ
تَنْظَنَّكَ مَلْكُ زَيْبِهَا

وَتَحْسَبُ حَبَّاقَ وَقَهَّا عَلَيْهَا
تَنْظَنَّ غَرَامَكَ أَبْقَى مِنَ الشَّمْسِ
أَرْسَخَ مِنْ رَاسِيَاتِ الْجَبَالِ 15

Soruyorsun ki nerede vefa,

Hiç vefa kalmadı mı ?!

Gülliyyorum senin saldırgan çehrene!

Ben de senin gibi sana soruyorum,

Hani nerede vefa ?!

Nerede vefahlar !

Eski tutkular nerede !

Nerede o kadınlar,

Sevdığın yüzlerce kadın,

Melek sanır seni,

Seygini ona vakfettiğini,

Aşkumun güneşten daha parlak,

Dağlardan daha sağlam olduğunu.

Yukarıdaki şiirinde şair, mizahî bir üslupla vefasızlık edenin vefâ diye konuşmasına şaşkınlığını ve de hayretini ifade etmektedir. Burada şair açıkça söylemese bile erkeklerde duyduğu vefasızlıkta balseder. Nitekim hayatında hiç evlenmemiş olması da bu tür bir nedenden olmasından ihtimalini güçlendirmektedir. O, bütün bu olumsuz duygular içерisine yaşamış olmasına rağmen sevgi ve insanhıkla dopdoluudur. Nitekim ‘Uzakkataki Ona’ adlı kasidesinde yer alan aşağıdaki misralarda insanların doruk noktasında olduğunu anlamaktayız:

نَكْرِي شُوَافِنِي
نَكْرِي هُنَيْلَاتٍ مَلاَءِ قَصَارِ
شَكْوِنِي أَحْمَلَهَا فِي سِرِّ
تَعْوِلِي ، تَعْوِلِي فِي عَدِّ 16

Sen yoksun aramızda,

ama hala kanımızda dolasıyorsun,

Seni anlatıyor, seni söylüyor,

İçimi bereketle dolu,

Bana dünyadakilerin en güzelimi,

Şirler, düşler ve ümitler veriyor.

Sen yoksun, günlerim beklemekle geçiyor, rüyalarla,

Hoşтур, beni götürdügün ümitler,

Dünya ehli geceye sigdığında,

Arzularım beni kucaklar, anarak uturum,

Hatrası gelir akluma bir an, yardım ederken,

Taşımım o hatırlarları varlığımın surri olarak.

Ömrinü Filistin davasına adamış bir şair olarak daha sonraki kasidelerinde şiireryle mücadeleye katılmıştır. Yani diğer divanlarında sembolizmin etkisi şiirlerinde bariz bir şekilde görülür.

غَبَّتْ وَلَوْ غَبَّتْ ، فَمَا زَالَ فِي
نَمَى عَبِيرٌ مَنَى بَرْوَنِي
بِحَصَبَنِي ، يَمْدَأْ كَوْنِي غَدَّ
بِنَخْنِي أَجْمَلُ مَا فِي الْذَنَى
الشَّعْرُ ، وَالْحُمْنُ ، وَنَفْنَةُ الْذَنَى
رَوَى وَأَنْتَلَى ، غَبَّتْ قَائِمِي
حُلُوَّى الرَّجَاءِ بَطْوَنِي
وَجَلَّ بَيْوَيِ اللَّيْلَ أَهْلَ الْمَهْرَى
أَشَوَّقِي وَأَغْفَوَ عَلَى لَحْضَنِ